

בא ראה, באותם עליונים פתוב
בהם אכילה בלא שתיה. מה
הטעם? מי שיש לו נאדות יין,
צריך אכילה. ומשום ששם שרוי
היין המשמר, פתוב בהם אכילה.
ובאותם הפחתונים שצרכים
השקיה, בהם פתוב שתיה, שהרי
כל הנטיעות צריכות השקיה
מהנחל העמק. ולכן, באלו
אכילה ובאלו שתיה. אלו רעים
ואלו דודים.

אמר לו רבי אלעזר, נראה
שהדודים הם חביבות, למה הם
תחתונים? אמר לו, אלו
שמשתוקקים זה לזה ולא תמיד
נמצאים, נקראו דודים. ואלו
שנמצאים תמיד ולא מתפסים
ולא נפרדים זה מזה, נקראו
רעים. ולכן אלו דודים ואלו
רעים, אלו ברצון ובאחדות תמיד
ואלה בתשוקה לפעמים. וזוהי
שלמות הכל, כפי שתתברר כנסת
ישראל, ואז שמחה בכל
העולמות.

רבי חזקיה באר את הפסוק הזה
בקרפנות, משום שהם סעודת
המלך להקריב לפניו, ונהנים
ממנה בעלי הדינים, וכלם
מתבשרים, ונמצאת שמחה בכל.
רבי אחא באר את הפסוק הזה
בשעה שנכנסה שכינה למשכן,
כשנמצאו ברכות ושמחות בכל,
ונכנסה השכינה כמו פלה לחפה,
ואז נשלמו נמצאו ישראל למטה
ונאחזו בקדוש-ברוך. הוא
בארץ. זהו שכתוב (שמות כה) ועשו
לי מקדש ושכנתי בתוכם, ואז
התבשרו עליונים ותחתונים.

ויקרא אל משה. רבי שמעון
פתח, (שיר ב) הנצנים נראו בארץ
עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע
בארצנו. בפסוק זה יש להתבונן,

הא חזי באינון עלאי כתיב בהו אכילה בלא
שתיה. מאי טעמא. מאן דאית ליה גרבי
דחמרא, אכילה בעיא. ובגין דתמן שריא
חמרא דמנטרא, כתיב בהו אכילה. ובאינון
תפאי דבעיין שקיו, כתיב בהו שתיה, דהא
כל נטיעין שקיו בעיין מנחלא דעמיקא. ועל
דא, באלין אכילה, ובאלין שתיה. אלין רעים
ואלין דודים.

אמר ליה רבי אלעזר, אתחזי דהא דודים
חביבותא אינון, אמאי אינון תפאי. אמר
ליה, אינון דתאבין דא לדא, ולא משתפחין
תדיר, אקרו דודים. ואינון דמשתפחי תדיר,
ולא מתפסיין ולא מתפרשין דא מן דא, אקרו
רעים. ועל דא, אלין דודים, ואלין רעים, אלין
ברעותא באחדותא תדיר, ואלין בתיאובתא
לזמנין. ודא הוא שלימותא דכלא, בגין
דתתברר כנסת ישראל, וכדין חדוותא בכלהו
עלמין.

רבי חזקיה אוקים האי קרא בקרפנין, בגין
דאינון סעודתא דמלפא, לקרבא קמיה,
ומתהניין מיניה מאריהון דינין, ומתבסמן
פלהו, ואשתכח חדוותא בכלא.

רבי אחא אוקים האי קרא, בשעתא דעאלת
שכינתא למשפנא, דאשתכחו ברכאן
וחדוון בכלא, ועאלת שכינתא ככלה לחופה,
וכדין אשתלימו אשתפחו ישראל לתתא,
ואתאחדו ביה (דף ד' ע"ב) בקודשא בריך הוא
בארעא. דהא הוא דכתיב, (שמות כה) ועשו לי
מקדש ושכנתי בתוכם, וכדין עלאי ותפאי
אתבסמו.

ויקרא אל משה. (ויקרא א) רבי שמעון פתח, (שיר
השירים ב) הנצנים נראו בארץ עת הזמיר
הגיע וקול התור נשמע בארצנו. האי קרא

אית ביה לאסתפלא, פיון